

SARDINIA

Nomen.

Sardinia Græcis *Σαρδία* dicitur ab Herculis filio. Timæus Sandalio- tin appellabat ab effigie soleæ: Marfilius & Chryfippus Ichnu- sam à similitudine ve- ftigii. Eodem respexit Manilius, cum inquit,

Sardiniam in Libyco signant vestigia plantæ.

Situs.

Sardegna hodie audit. Eam ab ortu Solis mare Tyrrhenum, à meridie Africum, ab occafu Sar- doum ambit, à Septentrione mare quod ipsam & Corficam interluit.

Terræ in- doles.

Aër infulæ gravis est & infalubris: propterea monet Cicero Q. Fratrem, ut valetudinem cu- ret, memor quod cum optime valeret, tamen in Sardinia effet: & alibi Tigellium quendam Sardoum hominem patria sua ait esse pestilen- tiorem. Abundat nihilominus tota infula fru- gibus, tritico, vino, maxime in mediterraneis. Valerius Maximus vocat eam nutricem Roma- Italia.

Vbernas.

ni Imperii addita Sicilia. Habet infuper argenti fodinas. Pecoris, armentorum, & præcipue e- quorum tanta hic copia est, ut non pauci agre- ftes sint, dominis carentes, Belgicis minores, ge- nerofi tamen, robusti & agiles. Venationem ha- bet uberem aprorum, cervorum, damarum, & muflonum, ex qua ruffici præcipue vivunt. Nul- lum gignit Sardinia lupum, aut aliud hujusmodi nocens animal. Caret etiam serpentibus. Silius:

*Serpentum tellus pura, ac viduata veneno,
Sed triftis cælo, ac multa vituata palude.*

Sed quod aliis terris serpens est, id *Solipunga* Sar- dois agris, animal perexiguum fimileque ara- neis forma. Lucanus Salpigam vocat, Plinius Solifugam. In metallis argentariis plurima est. Occultim reptat, & per imprudentiam superse- dentibus peltem adfert. Accedit huic incom- modo herba Sardoniam, quam Pausanias in Pho- caicis Selino, hoc est apio fimilem esse dicit. Græci vocant *Βαρύαρνον*, Latini Ranunculum & Strumeam. Hæc si edatur, ora hominum & rictus contrahit, ac quasi ridentes perimit. Stra- bo scribit

Y y y